El Museu del Cinema projecta Arquitectures de Cinema

La sisena edició de la mostra que organitza la Fundació Rafael Masó comença demà amb la projecció de dos curtmetratges documentals ■ El cicle consta de quatre sessions i s'acaba el 27 de maig

J.C.L.
GIRONA

La Fundació Rafael Masó i el Museu del Cinema presenten una nova edició, i ja són sis, d'Arquitectures de Cinema, una mostra que pretén parlar d'aspectes relacionats amb l'arquitectura a través del setè art. Per a aquesta edició s'han programat quatre sessions amb pel·lícules de gèneres diferents per –segons els organitzadors– donar prioritat no només a la qualitat i al bon contingut sinó també a la varietat.

El cicle comença demà (a les 19.30 h) amb una sessió dedicada al curtmetratge documental en la qual es projectaran els dos treballs dels cineastes barcelonins Carlota Coloma i Adrià Lahuerta. A *Meeting at the building*, el primer dels treballs que es podran veure, mostren com és un matí d'estiu al pati del característic Edifici 111 de Terrassa. El pati és l'escenari de les activitats habituals dels veïns i un nouvingut es prepara per integrar-se a la comunitat. La segona proposta de la sessió, el documental *La intervenció invisible*, ens parla del turó de la Rovira i de la rehabilitació de l'espai començada el 2009, una intervenció que potencia les cicatrius que ha deixat tot allò que abans ja ha existit: un poblat iber, un assentament agrícola, unes instal·lacions militars, un barri de la ciutat informal, una antena de comunicacions, un espai abandonat, un mirador de 360 graus sobre la ciutat de Barcelona i, finalment, un museu a l'aire lliure. Aquesta sessió la presentaran els directors Carlota Coloma i Adrià Lahuerta i la periodista Sílvia Planas.

Jacques Tati, sobrepassat pels temps moderns a 'Playtime' ■ ARXIU

En un cicle d'aquestes característiques no hi podia faltar un film de Jacques Tati, mestre de l'humor sense paraules però també a l'hora de filmar els espais i jugar amb les construccions arquitectòniques. Prevista per al 13 de maig, enguany es projectarà *Playtime*, una comèdia crítica amb alguns aspectes de l'arquitectura moderna que presentarà el programador del museu Jordi Dorca. Per a la tercera sessió (20 de maig), hi ha programada l'entrevista documental de Joan Úbeda i Gilbert Arroyo *Oriol Bohigas entrevistado por Luis Fernández-Galiano*, en què durant una hora es recorre la trajectòria de l'arquitecte barceloní des dels seus inicis fins a la creació del despatx MBM amb Josep Martorell i David Mackay, la fundació del renovador Grup R als cinquanta, i es repassa la transformació de la Barcelona del 92. La sessió serà presentada per l'arquitecte Rafael Cáceres.

L'hora del clàssic

Finalment, la mostra es tancarà el 27 de maig amb el clàssic *Mr. Blandings builds his dream house* (*Els Blanding ja tenen casa*), de H.C. Potter. Narra en to de comèdia les vicissituds d'un publicista (Cary Grant) que, fart de la ciutat, compra una casa a Connecticut. La presentació anirà a càrrec de l'arquitecte Ricard Turon. ■

'Revista de Girona' homenatja Torres Monsó

La publicació inclou un dossier dedicat a l'herbari català i a l'etnobotànica

Redacció
GIRONA

El 30 de gener d'aquest any va morir Paco Torres Monsó, un dels artistes gironins més importants del segle XX. Amb la voluntat d'anar més enllà d'aquest anunciat i de reivindicar la seva figura, *Revista de Girona* ha volgut dedicar-li un homenatge publicant un dossier dedicat a l'artista gironí que ha coordinat el crític d'art Eudald Camps. L'homenatge es divideix en vuit articles en què s'expliquen diferents vessants de Torres Monsó: el preocupat per la relació entre art i política (escrit per Narcís Selles); un d'estèticament inabastable (per Glòria Bosch); un de menystingut (de Sebastià Goday); un que mai no va ser profeta a la seva terra (a càrrec de Montse Gispert-Saüch); un de secret i misteriós (escrit per Cristina Masanés); un d'indissociablement unit a la desapareguda Fundació Espais (per Magdala Perpinyà); un altre de pendent de tesi (a càrrec de Carme Ortiz), i un darrer que va ser còmplice i confident dels seus amics (escrit per Eudald Camps).

Torres Monsó, en una foto de l'octubre passat ■ MANEL LLADÓ

Entre altres continguts, aquest número de la RdG també dedica un dossier a l'herbari coordinat per Ester Sala i Salvador Garcia-Arbós. El treball inclou una entrevista a l'eminent botànic Josep Vigo, coautor amb Oriol de Bolòs de la *Flora dels Països Catalans*, amb una descripció de l'etnobotànica realitzada des del laboratori de botànica de la Facultat de Farmàcia de la Universitat de Barcelona i l'Institut Botànic de Barcelona, i amb un recorregut pels jardins botànics d'arreu de les comarques gironines. ■

SOCIETAT

Les medalles d'or

La comunitat de monges benedictines del monestir de Sant Daniel, l'empresari Lluís Coromina Isern i el metge Eudald Maideu i Puig són els gironins que van rebre ahir les distincions de la Generalitat, medalles d'or en el cas de Coromina i Maideu i la mateixa distinció en forma de placa per a la comunitat de monges de Sant Daniel, en la celebració del mil·lenari d'aquest cenobi. ■ PERE DURAN

EINA Centre Universitari de Disseny i Art de Barcelona. Adscrit a la UAB

MÀSTERS / POSTGRAUS 2015/2016

NÚVOL el digital de cultura

GALERIES

Barcelona, 9 de Juny 2015

La Revista de Girona recorda Paco Torres Monsó

Griselda Oliver i Alabau. Girona. / 5.06.2015

Segueix a @nuvol_com

M'agrada

Tuiteja g+1 0

L'últim número de la ***Revista de Girona*** ve carregat amb nous continguts. Entre els més destacats, hi ha un tribut dedicat a l'artista gironí **Paco Torres Monsó**, mort fa poc, i un dossier central dedicat a plantes, **"De l'*herbarium* a l'herbari"**, coordinat per Ester Sala i Salvador Garcia-Arbós. Així mateix la revista inclou, a banda d'un reportatge fotogràfic sobre el món de les fires —realitzat per Claudi Valentí i Jordi Arbonès (Nif)— temes relacionats amb la història i l'actualitat cultural i social de la zona, com per exemple l'entrevista al músic Jordi Molina, o la biografia del compositor de música religiosa i profana Antoni Soler, *Padre Soler*, "considerat el mestre amb més renom de l'escola

Griselda Oliver i Alabau

Cap de la secció Homo fabra

121 articles publicats

www.eina.cat/postgraus

espanyola de clavecí entre el barroc i el classicisme".

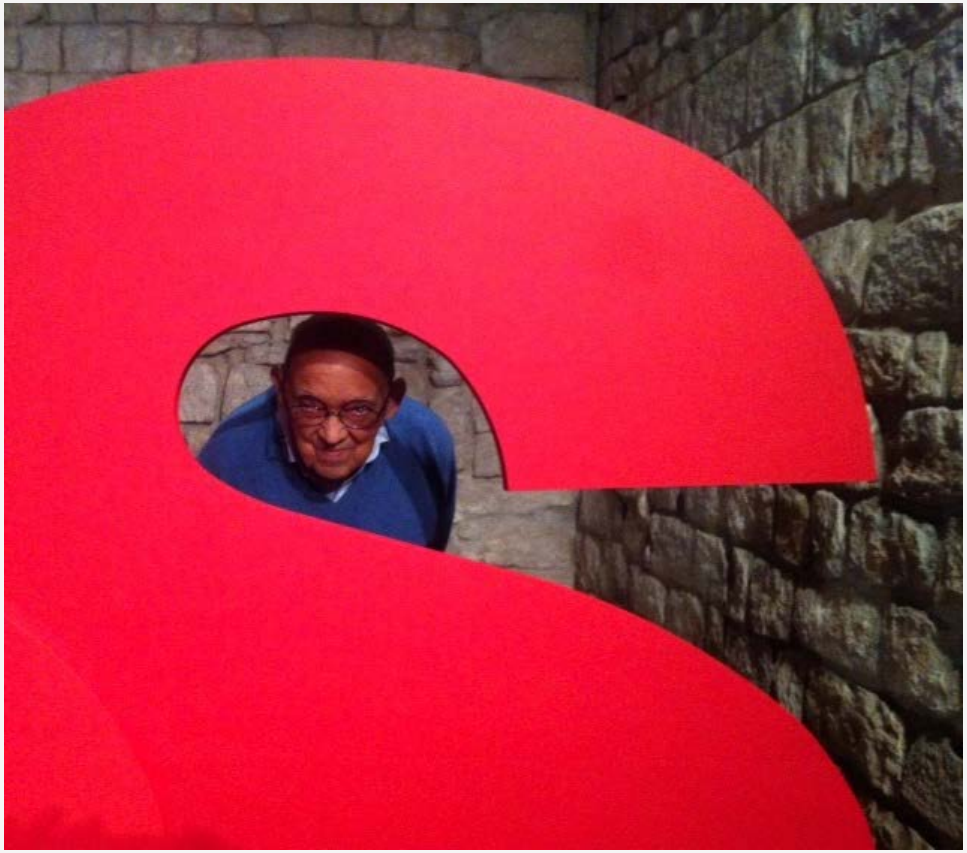

— Paco Torres Monsó

El tribut a Paco Torres Monsó vol assenyalar, tal com diu Eudald Camps (p. 30), "els costats d'una figura poligonal pendent d'estudi". Per això, recull articles de Cristina Masanés, Glòria Bosch, Magdala Perpinyà, Montse Gispert-Saüch, Carme Ortiz, Sebastià Goday, Narcís Selles, de qui *Núvol* va publicar també un article sobre l'artista, o del mateix Eudald Camps.

Paco Torres Monsó, considerat un dels artistes gironins més importants del segle XX, va morir el 30 de gener d'enguany. Artista polièdric, cadascun d'aquests articles, a banda de ser un tribut, volen descobrir una vessant diferent del pintor. Eudald Camps, que en parla com a amic i confident, recorda que, en la inauguració de l'última exposició de "Konstruktion-Destruktion", a les Bernardes de Salt, Pep Ametlla va pensar en Torres

@GriseldaOliver

Altres articles d'aquest autor

"La llibertat és una llibreria"

Dibuixar les vísceres d'un poema

L'amor que mor

Personatges convertits en paraules

Un nou impuls al cinema en català

+ Llegits

Monsó així: “Aquesta exposició només és la formalització d’unes converses de llarga durada sobre la condició humana, l’espai, el tedi existencial, els forats negres, els Déus... Al final, de tot plegat, en resta l’amistat”. Aquesta amistat, segons Eudald Camps, hauria nodrit una “península de marcat caràcter existencial (Bernhardt, Kierkegaard, Houellebecq...), conscient de l’existència d’un tipus de bellesa que pot resultar terrible (Lautrémont, Mishima, Apollinaire...), preocupada per la forma entesa també com a contingut (Erasme, Borges, Warhol...), i que, finalment, s’interessa per la mirada científica capaç de parlar dels límits de la raó i dels excessos (Monod, Prigogine, Dyson i, per què no, Escohotado...)”.

Cristina Massanés aborda “un segon Torres Monsó que no he conegut”. Tot i ser un artista destacat en l’àmbit internacional, Torres Monsó va gaudir d’“una presència escassa a les col·leccions d’art nacionals”. “No sé de què depèn que un artista valorat i estimat en un context tingui poca visibilitat en un altre”, confessa Massanés, que es pregunta qui reivindicarà ara la seva figura i projecció.

Glòria Bosch ens aproxima a un Torres Monsó “estèticament inabastable”. Bosch ens explica l’experiència que va viure quan la Fundació Vila Casas va plantejar “una estratègia conjunta amb altres entitats per obrir el projecte expositiu cap a una pluralitat de perspectives sobre l’obra de Torres Monsó”. El repte, segons Bosch, “era exposar «tots» els Torres Monsó junts”, ja que el seu treball contenia diverses lectures, entre elles, la “ironia com a pont amb la seva pròpia vida, aquell pessimisme que sempre ha sabut fer del drama de l’existència una comèdia punyent”.

Magdala Perpinyà, en canvi, recorda l’artista unit a la Fundació Espais, on va exposar diverses vegades —concretament, sis— durant la seva vida. L’última exposició va ser la de “Miratges”, que “pretenia evocar el concepte de simulacre com a realitat vigent”. Per a Perpinyà, aquestes exposicions serveixen per endinsar-se en “la trajectòria d’un artista marcat per un esforç de dignitat pel que fa a la seva actitud davant l’art i una coherència envers un esperit de denúncia sobre l’ordre que regeix el nostre món”.

Montse Gispert-Saüch repassa la vida de Torres Monsó i recorda, en el seu tribut, la dimensió internacional de l’artista. Gispert-Saüch el recorda com “una figura a contracorrent, que ha fet de la seva vida l’aventura de l’art”. “Torres Monsó entén i experimenta l’art com un joc intel·lectual, amb certa ironia, dit de forma aparentment senzilla”, afegeix.

Carme Ortiz ens aproxima, al seu torn, a un Torres Monsó personal, que ella va conèixer i que va estudiar al seu “Estudi de la trajectòria artística amb base biogràfica de l’artista gironí Paco Torres Monsó”: “Recordo que el primer contacte amb Paco Torres Monsó em va

1 Alcaldessa
2 De monjos i monges
3 Anna Pantinat, el xou iconoclasta fet persona
4 Serés vs Carranza. Els camins de la realitat i la ficció
5 A grans Amals, grans remeis
6 Maria Barbal. La ficció com a desvetlladora de veritats
7 Amigo español
8 “Per solucionar la fam al món, primer ens ha d’importar de veritat”
9 Bellprat. El poble dels llibres
10 El franquisme que no marxa

Activitat recent

Inscriu-te Crea un compte o **Inicia sessió** per veure què fan les teves amistats.

Josep Traité a la Sala Oberta del Museu de la Garrotxa
Una persona recomana això.

De monjos i monges
2 persones ho recomanen.

Edgar Morin diu la seva en el cas Charlie Hebdo
20 persones ho recomanen.

El teatre català necessita el públic jove (i viceversa)
135 persones ho recomanen.

suscitar molts interrogants, interès i, sobretot, respecte. La seva humilitat i humanitat, la capacitat d'explicar les preocupacions que l'havien portat a realitzar aquella obra, presentada en un entorn ple de misteri, em van seduir des del primer moment".

Sebastià Goday repassa la trajectòria artística que l'artista va fer per a Girona i posa de relleu l'"escassa" relació entre la Casa de Cultura de la Diputació de Girona i Paco Torres Monsó: "Mai no es varen alinear per poder endegar una relació artística o retrospectiva àmplia i brillant amb l'obra i amb la persona de Paco Torres Monsó", sinó que la conjuntura entre Torres Monsó i l'Ajuntament de Girona es va establir per altres relacions.

Finalment, Narcís Selles ens mostra la vessant política i artística de Torres Monsó: "La voluntat d'imbricar l'art amb l'entorn ja es féu evident arran de la seva participació a «Estampa» Popular o en exposicions connotades políticament". Segons Selles, "totes les obres d'art que accedeixen a l'àmbit públic generen múltiples significacions polítiques", cosa que en la figura de Torres Monsó es fa més evident.

Etiquetes:
Paco Torres Monsó | Revista de Girona

Subscriu-te a Núvol
Enviar
M'agrada 3
Tuiteja
g+1 0
+ Trending
+ Populars

Rent a Scooter
Barcelona és un vesper. Vola per Barcelona amb una Vespa!